

erindres, at den foreslaaede Skat er en Indkomstskat, og at dens Beløb for den enkelte Skatyder fastsættes i et vist Forhold til, hvad hans Indkomst har været i 1864. Men det vil uden Tvivl for en stor Mængde Byder være meget vanskeligt at sige, hvor stor deres Indtægt har været i 1864. Afskillige have formodentlig ingen Netto-Indtægt haft, og for en stor Mængde vil det være overordentlig vanskeligt at opgjøre en saadan Beregning, som Loven fordrer, og at bestemme, hvilke Fradrag fra Brutto-Indtægten der lovlig kan gøres og hvilke ikke. Dertil kommer, at Rigningen for 1864—65, idetmindste paa nogle Steder, allerede er udført, og at det ikke vilde være rigtigt uden Nødvendighed at gjøre dette Arbejde om igjen.

Af Hensyn hertil foreslaaer Udvalget, at den foreliggende Lov om Krigsskat for 1865—66 ikke kommer til at omfatte Sjælland, men, forsaavidt den ikke helt kan stilles i Bero, kun Kjøbenhavn og Kjøbstæder og Landkommuner paa Øerne, hvorimod den ifjor vedtagne Krigsskatlov iaar bliver at gennemføre i Sjælland.

I sidste Krigsskatlov blev ved Siden af en Indkomstskat lagt en direkte Skat paa Hartkornet, som skulde liquideres i Indkomstskatten. Hensigten med denne Hartkornsskat var dels, saa tidligt som muligt at skaffe Statskassen en nogenlunde betydelig Skatteindtægt, dels under den tilstedeværende Usikkerhed om, hvorledes Sogneforstanderskaberne vilde anslaae Netto-Indtægten af Landeiendommene, at fikke Staten et bestemt Beløb i Skat af disse, og derved ligesom at pege paa et Minimum, hvortil Netto-Indtægten af en Lønne Hartkorn burde ansættes. Det første af de nævnte Hensyn antages i det forestaende Finansaar ikke at have nogen praktisk Betydning. Det sidste er, efter at en Rigning engang har fundet Sted, i alt Fald af mindre Vigtighed. Under disse Omstændigheder fremtræde de grundede Indvendinger, som kunne gøres imod Hartkornsskatten, med en forøget Vægt. Den tager ikke Hensyn til, at Eiendomme med samme Hartkorn kunne give et forskjelligt Udbytte, ikke til de paa Eiendommene hvilende Behæftelser, ikke til de efter Matrifuleringen ved den dhrkede Jord foretagne Forbedringer, ikke til Byg-

ninger, Besætninger, Kommunikationsmidler og saa fremdeles. Dertil kommer, at den ved Lovens § 1 bestemte Fordeling af Skatten mellem Eier og Bruger paa mange Steder har medført meget urigtige Delingsforhold og en Overbestatning for Enkelte, som kun ufuldstændigt vilde blive afhjulpen ved de i det foreliggende Lovudkast indførte Forbedringer, at de ved Loven tilsigtede Lempelser for de smaa Hartkornsbrugere paa Grund af Lovens øvrige Bestemmelser ikke ere komne disse tilgode, og at den ved § 5 indførte Sammenregning af Hartkornsskatten og den igjennem Amtsrædet fordelte Sum for hver Skattekommunes Vedkommende paa flere Steder har vist sig forvirrende. Udvalget skulde derfor foreslaae, i det foreliggende Lovudkast at lade Bestemmelserne om et særligt Paalæg paa Hartkornet falde, og paa anden Maade at søge Betryggelsen for en behørig Burdering af Netto-Indtægten af Landeiendommene.

Udvalget har taget under Overveielse, om det vilde være rigtigt at fastholde det i sidste Krigsskatlov vedtagne Kontingentsystem, hvorved der paalægges hver enkelt Kommune en bestemt Sum at udrede. Det kan ikke nægtes, at dette System har sine Mangler, dels den at Skattekontingenternes Fordeling ikke kan blive fuldkomment retfærdig paa Grund af, at Ingen har tilstrækkelig Kundskab om de enkelte Kommuners Skatteevne, dels den at Skattens Totalbeløb bliver usforandret, hvad enten Landets Indtægter i det foregaaende Aar have været store eller smaa, ibet smaa Indtægter bevirke en høi og store en lav Skatteprocent. Skattens Usforanderlighed er vistnok en Fordel for Finanterne, som herved sættes istand til at bringe Skatten i Beregning som en fast Indtægt, men den er egentlig ikke stemmende med en Indkomstskats Natur, der snarere fordrer en ved Loven fastsat Skatteprocent og et efter Størrelsen af Landets Netto-Indtægt værlende Udbytte. Men ved at overveie, om det ikke vilde være raadeligt at foreslaae Rigsdagen at gaae over til det andet System, hvorved intet Kontingent paalægges Kommunerne, men enhver Skattepligtig tilpligtes at udrede en vis Procent af sin Indtægt, er Udvalget dog kommet til den Ansuelse, at dette i det